

דף ז.

עין משפט ו.

יו"ד סימן רנג פ"ה ו

ו. יא. עני שגבו לו כדי להשלים לו מחסרו והותירו במה שגבו המותר שלו^י, ואם גבו לעניים סתם והותירו ישמרו לעניים אחרים. וה"ה היתרה של מגבית עבור שבוי לאותו שבוי, ואם גבו לשבויים סתם וישנה יתרה ישמרו אותה לשבויים אחרים. מותר המת ליורשיו, אבל אספו לצורך מתים לשאר המתים. ואם ראו הפרנסים שיש צורך שעה ורצו לשנותן הרשות בידם.

יו"ד סימן שנו פ"ה א

א. א. מת שלא היו לו צרכי קבורה וגבו לו והותירו, אם כשגבו יחדו הגבייה לצורך המת הזה, הרי ינתן המותר ליורשיו^ש, ואם לאו יעשו מהם צרכי מתים אחרים.

ר. ממשנה שקלים דף ג' ע"א. ונראה דוקא שגבו מהנותנים עבור פלוני והנותן על דעת כן נתן, אבל אם רק הגזבר היה בדעתו שזה לפלוני העני לא קני ליה העני, והמותר לעניים אחרים. כ"כ בספר ראשון לציון. ש. ממשנה סוף פ"ב דשקלים, ופי' הרמב"ן אף דהזמנה לאו מילתא מ"מ כיון דהוה ליה זילותא לגביה אחולי אחליה לגבי יורשיו. ט"ז ס"ק א'.